

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Cognoms

Sempre m'han atret els cognoms. A banda de l'orgull nobiliari, de si és frondós l'arbre genealògic i posar-lo a l'escut, que també, ho és per les iròniques complicitats que estableixen amb els noms. I els noms són cosa dels progenitors. Tenia un company als maristes, el Ticó, a qui els pares li van endossar Roman. Un altre, el Fo, una síl·laba que va ser compensada amb Constantino. Que aixequi la mà qui no tingui anècdotes. ¿Que me'n diu vostè dels fums dels pares del *podemita* Pablo Iglesias? L'han marcat de per vida posant-li el nom del fundador del PSOE. El nou líder de CCOO, Sordo, ¿escoltarà les reivindicacions dels treballadors? D'acord. Sona a acudit de l'enyorat Eugenio. Però, ¿què tal gaudir d'un àngel ros per alcalde? ¿Què que t'afeixin Vidal al Vidal ni que vinguis d'Arbeca? ¿Què que la Inés Arrimadas sigui *arrimada*, cobejada pel Puigdemont. Diu el *Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana*: *puig*, parapet entorn de l'amfiteatre; *mont*, sosté Joan Coromines, i cito, "massa són els errors evidents que porta aquest component". Així, Puigdemont, teatre erràtic. I borrell: forat de la bóta per on s'aboca el vi. Per això, quan em preguntaven, allà pels 50's, com em deia, Marcelino, responien "pan y vino". Salut!